

[Birgith Mogensen]

ret og rimelighed ville have ført til domfældelse efter den mildere voldtægtsbestemmelse i § 217? Men som sagt, i det hele har vi en velvillig indstilling over for dette forslag.

Vedrørende lovforslag nr. L 180 har jeg personlig sympati for det radikale forslag om en ændring af straffelovens § 225 med det sigte at ligestille homoseksuelle og heteroseksuelle forhold, når der er tale om tvangsmæssig gennemførelse af visse seksuelle aktiviteter.

Her ved førstebehandlingen må jeg imidlertid fremhæve, at der reelt er tale om en skærpelse af straffeloven på det pågældende område. Dette kan synes rimeligt, men en skærpelse af straffeloven bør ikke ske, før det nøje er overvejet, om der også i praksis har vist sig et tilstrækkeligt behov herfor. Dette gælder, uanset hvor logisk et skærpesforhold i øvrigt måtte lyde. Hver enkelt straffelovbestemmelse tilsigter med alvorlige strafferetlige sanktioner at beskytte visse nærmere definerede interesser. Man bør derfor ikke efter vedtagelse af ligestillingsloven generelt revidere straffeloven med henblik på tilføjelsen m/k i alle paragraffer. Men som sagt, i princippet er jeg positivt indstillet.

Vedrørende lovforslag nr. L 168 kan CD tilslutte sig dette lovændringsforslag. Der er ingen tvivl om, at voldtægtssager hidtil er blevet alt for brutalt sags- og retsbehandlet. Hensynet til offerets følelsesliv og blufærdighed må gøres til en absolut ufravigelig regel i alle voldtægtssager. Vi har alle læst om voldtagne kvinders ødelagte nervesystem, bl. a. på grund af ydmygelse og u hensigtsmæssig retsbehandling. Afhøringerne i alle en voldtægtssags faser må tage mere hensyn til offerets nervebelastede situation. Desværre tror jeg, at mange kvinder undlader at anmelde voldtægt, fordi de ikke føler sig stærke nok til at gennemgå det mareridt, som de nuværende opklarings- og retsbehandlinger notorisk er. Alene af den grund bør dette forslag vedtages.

Wilhelm (VS):

Jeg vil gerne indlede med at sige, at vi i VS har meget ringe tillid til et sanktionssystem, der bygger på frihedsberøvelse. Det gælder også, når det drejer sig om voldtægtsforbrydelser, som med rette er blevet det cen-

trale i diskussionen her i dag, selv om regeringsforslaget jo også omfatter andre ting.

Jeg er for så vidt enig med fru Nathalie Lind og med hr. Hagen Hagensen i, at 2½ års fængsel for voldtægt mod et 4 års barn er absurd. De to ting kan simpelt hen ikke vejes mod hinanden. Men spørgsmålet er: hvad er konklusionen så? For mig at se så er konklusionen enten at sige: ja det må være noget i retning af livsvarigt, eller at sige: dette sanktionssystem er ganske enkelt irrelevant over for den slags handlinger, det må være noget med behandling. Imidlertid må vi give de kvindegrupper og andre ret, som har fremhævet – og ofte samtidig udtrykt deres generelle og principielle skepsis over for sanktionssystemet – at når man nu har et sanktionssystem, der bygger på frihedsberøvelse og alle de straffereformer, vi kender fra straffeloven, virker det selvfølgelig diskriminerende og helt urimeligt, at en enkelt forbrydelse som voldtægt ikke behandles tilsvarende efter disse bestemmelser, og at man i årevis har kunnet se, at man ligefrem foretager en forskydning fra en voldtægtsbestemmelse til en bestemmelse om ulovlig tvang. Men det emne, der er oppe i dag, er jo altså ikke hele vores sanktionssystem, men disse begrænsede paragraffer, og i lyset af det er vi selvfølgelig også nødt til at gå ind i og erkende, at der ligger en forskelsbehandling dér; der har ligget, skal vi kalde det en bagatellisering, som må virke diskriminerende.

Desuden erkender vi den særlige karakter af voldtægtsforbrydelser, som hr. Bernhard Baunsgaard citerede professor Svalastoga for, og som stiller helt anderledes krav om beskyttelse af offeret gennem retsplejebestemmelserne, bestemmelser, som vi i næsten alle andre sammenhænge finder det rigtigt at anskue og bedømme ud fra hensynet til tiltalte. Der er andre omstændigheder omkring voldtægtsforbrydelserne, som gør, at den betragtning, som professor Svalastoga blev citeret for, er højst relevant. Samtidig er det klart, at vi må have for øje, at også i disse sager kan det forekomme – og det er jo faktisk forekommet – at notorisk uskyldige tiltales, og vi må naturligvis prøve at undgå at forringe deres retstilstand.

Om regeringens forslag vil jeg sige, at vi på mange måder finder det problematisk. Vi kan gå ind for den, jeg vil ikke engang kalde det nedsættelse, men ajourføring af straffe-